Р Е Ш Е Н И Е
№ 3336

гр. София, 19.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 47 състав,** в публично заседание на 13.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **3830** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс във вр. чл.118 от КСО.

Образувано е по жалба на Г. Ф. И. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №РО-152 от 13.03.2014г. на Директора на териториалното поделение на НОИ-С. град, с което е потвърдено РАЗПОРЕЖДАНЕ №9021-561-2 от 30.10.2013г. на Директора на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол -КПН“ по чл.115, ал.2 от КСО, с което е отхвърлена молбата на И. за доплащане на разликата в паричното обезщетение за общо заболяване за периода от м.02-05.2009г., поради незаявяване на претенцията в 3-годишния срок по чл.115, ал.2 от КСО.

По изложените в жалбата съображения за материална незаконосъобразност – се моли решението да бъде отменено, ведно с последиците. В съдебно заседание жалбата се поддържа лично.

Ответната страна, чрез юрк.В., оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендират се юрк. възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е в срок и от адресат на акта, поради което следва да се разгледа по същество.

На първо място следва да се имат предвид следните факти, за които и страните не спорят: производството е започнало по заявление №9021-561 от 10.10.2013г. на И. за доплащане на парично обезщетение за м.02-05.2009г. за общо заболяване. Органът е

установил, че претенцията е заявена след 3 годишния давностен срок по чл.115, ал.4 от КСО, като становището, изразено в разпореждането от 30.10.2013г. е, че в КСО няма хипотеза на спиране на давността, която започва да тече по чл.115, ал.2 от КСО на 1 януари на годината следваща годината, за която се отнася т.е от 01.01.2010г. и съответно 3-годишният давностен срок е изтекъл на 01.01.2013г..Също е допълнено, че общите норми в ЗЗД не намират приложение.

С обжалваното решение -ответникът по чл.117, ал.3 от КСО е възприел становището на Директора на Дирекция „КПК“ при ТД на НОИ и с решението, предмет на делото, е потвърдил разпореждането. Допълнил е към мотивите размера на претендираното доплащане от 57,96лв., която сума е приел, че не е дължима, тъй като е погасена по давност.

От друга страна –жалбоподателят не спори, че търси доплащане на посочената сума във връзка с обезщетение за м.02-05.2009г. за общо заболяване, следващо във връзка със заеманата от същия длъжност офицер в БА до 03.06.2009г, когато е освободен, поради уволнение с право на пенсия. Позована се на издаден изпълнителен лист и решение по дело №43127 по описа на СРС за 2010г. /л.7/, съгласно които МО е осъдено за дължими суми вкл. за допълнително трудово възнаграждение. Лицето излага твърдението, че вземането възниква въз основа на посоченото решение, а не е възникнало през 2009г. вкл. сочи, че вземането е станало изискуемо след като командирът на В. разпорежда със заповед от 24.04.2013г. тази допълнителна сума да се приведе като по-висока осигурителна вноска, тъй като доходът е по-висок. Следва да се има предвид, че в заявлението си лицето се е позовало на новото УП-2 от 24.04.2013г., където твърди, че за периода заплатата му е коригирана с 144,90лв. на месец или 80 % обезщетение за временна нетрудоспособност бил следвало да бъде в новия размер от 115,92лв.. Представено е удостоверение от 09.05.2014г. на КВВС на л.23 в НАП за изпратени коригиращи декларации образец 1 във връзка с посочения изпълнителен лист, но въпросът колко е първоначалното обезщетение и колко след ДТВ –не е бил предмет на спора вкл. пред административния орган, доколкото заявлението по същество не е било разгледано, а е отхвърлено въз основа на изтекъл давностен срок, поради което съдът намира, че спорът между страните по делото е правен.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО: –видно от решение на л.6 и изп.лист периодът, който касае болничният лист м.02-05.2009г. е осъдителният диспозитив за сумата от 296,12лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/ за работа при специфични условия, считано от 01.01.2009г. до уволнението или към 58лв. месечно. Тази част от допълнителното ТВ е установена на 30.11.2012г. с влизането в сила на решението на СРС по дело №43127 по описа на съда за 2010г..

Това вземане е част от ТВ като допълнително ТВ на основание чл.3, т.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ и съгласно чл.41 ал.1 от КСО участва във формирането на дневното парично обезщетение за временна неработоспособност, поради общо заболяване, което е 80% от среднодневното брутно трудово възнаграждение.

Въпросът е от кога тече давността: в действителност общата давност е три години, като видно от чл. 115, ал.5 от КСО - давността спира да тече при обжалване – докато продължава спорът относно вземането. Безспорно за вземането, считано от образуването на дело №43127 по описа на СРС за 2010г. до влизането в сила на

решението на 30.11.2012г. давността е била прекъсната, или през 2011г. давност не е текла вкл. от 01.01.2012г. до 10.10.2013г., когато е подадено заявлението. Следователно –не съществува възможност, докато вземането е било спорно, не е било установено между страните с влязъл в сила съдебен акт и по въпроса е има висящност –лицето да претендира сумата, тъй като искането му би се отхвърлило от НОИ. В този смисъл следва да се тълкува чл.115, ал.5 от КСО –спор за вземането не между НОИ и лицето, а спор по основанието на вземането между осигурителя и осигуреното лице. Следва да се има предвид, че целта на давността е в посочения определен срок, в който вземането е ликвидно и безспорно -лицето да може да иска изплащането му. Съответно бездействието за определен период да погаси посочената възможност. Да се приеме, че давността е изтекла означава – лицето да е имало възможност да предяви претенцията си и да е бездействало, а данните по делото не сочат това, точно обратното.

Реално давността започва да тече от новия размер на Б., от корекцията, а не от 01.01.2010г.. Вярно е, че вземането за обезщетението за м.02-05.2009г. по общото правило на чл.115, ал.2 КСО би следвало да се погаси в 3-годищен срок, но това вземане, което е изчислено, установено и изплатено лицето не търси. Касае е се за нова претенция от новоустановения размер на Б. и тази претенция не е погасена по давност.

Следователно - изводите на ответника са неправилни, поради което следва да се отмени решението, ведно с потвърденото със същото разпореждане и да се върне преписката за ново произнасяне по съществото на заявлението.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

По жалба на Г. Ф. И. от [населено място]

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №РО-152 от 13.03.2014г. на Директора на териториалното поделение на НОИ-С. град и потвърдено с него РАЗПОРЕЖДАНЕ №9021-561-2 от 30.10.2013г. на директора на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол -КПН“ по чл.115, ал.2 от КСО, с което е отхвърлена молбата на И. за доплащане на разликата в паричното обезщетение за общо заболяване за периода от м.02-05.2009г., поради незаявяване на претенцията в 3-годишния срок по чл.115, ал.2 от КСО.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за постановяване на ново решение по съществото на спора при спазване на указанията.

ОСЪЖДА НОИ да заплати на жалбоподателя 10лв.разноски по делото за държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ. Преписи.

Съдия: